

Podcast 271 ontmoeting bij de waterput, bron van eeuwig leven

“ In het christendom is het kennen, het erkennen van je zonde, de poort naar het kennen van Zijn genade “

8 maart 2026 – 3^e zondag van de vasten (A)

Dit evangelie toont dat God zich verbindt met ons, zelfs in alledaagse situaties, en door Jezus ons water van eeuwig leven aanbiedt, wat verwondering en verlossing brengt.

Transcript

Vrienden het evangeliefragment van deze zondag is geen wonderverhaal, althans zo lijkt het. En toch is het dat wel. De setting is iets heel alledaags. Jezus zit bij een put midden op de dag. Hij is moe. Dat is op zich vind ik, al een wonderlijk gegeven dat God vermoeid kan zijn en dorst kan hebben.

Oftewel God kan met ons meevoelen. Wat gebeurt er dan? Er komt een vrouw aan, een Samaritaanse vrouw en op het zesde uur, het heetst van de dag. Alles aan het tafereel is eigenlijk ongepast. Een Joodse man spreekt een Samaritaanse aan, een man spreekt een Vrouw aan, een Rabbi vraagt haar om een gunst, geeft mij te drinken. Dat is eigenlijk een verzoek dat de rollen omdraait.

De Schepper van hemel en aarde, die de zee heeft uitgegoten, die vraagt om een slok water uit een put. Het is alsof een koning vermomt als bedelaar om brood vraagt aan een arme. De vrouw is dan ook verbaasd. En wie zou dat niet zijn?

We zijn verbaasd dat God tot ons spreekt. Hij lijkt verbaasd, dat we Zijn gaven niet herkennen. En wat Hij zegt, indien gij wist, wie het is, enzovoorts. Dat is een beetje de kern van het christendom. We weten niet wie tot ons spreekt. We zien een timmermanszoon. En er is een hoop, wat ons verwondert.

Maar we zien toch eigenlijk alleen maar een timmermanszoon. En het water waarover Hij spreekt... Dat is geen water dat in een kruik past, het is water dat opspringt tot eeuwig leven. Dat wil Hij zeggen, dat is wat Hij kan geven. Het is God zelf die hier spreekt.

De vrouw begrijpt Hem eerst verkeerd, zoals toen en ook nu bijna iedereen Hem verkeerd begreep. Deze vrouw bij de put denkt aan emmers, aan putten, aan water, aan touwen, aan diepte. En wij, waar denken wij aan? Wij denken aan morele verbeteringen, religieuze technieken en zelfhulpboeken. Maar daar ging het niet om...

En dan volgt dat merkwaardige moment, waarop het gesprek plotseling, het wordt persoonlijk. "Ga heen en roep uw man". Dat lijkt een abrupte wending, het klinkt toch wat ongepast zou je denken. Maar het christendom is nooit geïnteresseerd in een vage, onbestemde dorst, maar in specifieke concrete dorst wil het genezen, wil het lessen.

Vijf mannen heeft zij gehad en de man die ze nu heeft is haar man niet, zo zegt Jezus. De put van haar leven is diep, maar het water was kennelijk erg brak. En hier zien we het paradoxale mededogen van Jezus. Hij onthult haar zonde, zonder haar te vernederen. Hij benoemt haar verleden, zonder haar daaraan vast te pinnen. Hij snijdt niet om te verwonden, maar om te genezen.

En dan vooral als de vrouw van onderwerp begint over bergen, Gerasim en Jeruzalem. Waar moet men aanbidden? Het onderwerp van gesprek verandert en wanneer ze het dan heeft over de Messias, dan zegt Jezus eenvoudig: ik ben het, die met u spreekt en dat is geen donderende openbaring, het is een vertrouwelijke, eenvoudig geformuleerde onthulling. Een onthulling van iets wezenlijks.

En dan gebeurt er iets merkwaardigs. Een klein detail, ik vind die kleine details altijd heel aardig om te zien. Je moet er op letten, je leest er makkelijk overheen. De vrouw laat haar kruik staan.

Ze komt tenslotte om water te putten en dan laat ze die kruik staan terwijl ze gaat. En dat detail is geen versiering, het is een bekering. Ze komt om water te halen en vergeet haar emmer, haar kruik. Wie de bron heeft ontmoet, kan de kruik laten staan.

Ze rent naar de stad, de stad die haar waarschijnlijk kende en waarschijnlijk ook veroordeelde, en zegt: kom eens kijken naar een man die precies weet wat ik allemaal gedaan heb. En ze zegt het vol vreugde, zo lijkt het wel. Ook al weet ze dat haar verleden weinig verheffend is. Ze schaamt zich voor haar verleden, maar niet dat haar verleden bekend is. En zij verheugt zich dat zij zelf gekend is, gezien is en niet genegeerd wordt.

Er is een verschil tussen ontmaskerd worden en gekend worden. Het eerste is een vernedering, het tweede is een verlossing.

In het christendom is het kennen, het erkennen van je zonde, de poort naar het kennen van Zijn genade. Deze vrouw gaat vol vreugde op een drafje naar de stad Samaria. Bepaald geen vrienden van het Joodse volk, die daar wonen. Dat is misschien wel het grootste wonder van dit verhaal.

Een vrouw met een twijfelachtige reputatie wordt de eerste missionaris onder de Samaritanen. Daar heeft ze geen theologische opleiding voor, geen enkele autoriteit. Alleen een ontmoeting heeft ze gehad. Het christendom verspreidt zich niet door perfectie maar door verbazing, door verwondering. Vele Samaritanen begonnen Jezus te geloven, staat er, op basis van haar getuigenis.

Het is trouwens ook uw en mijn taak te getuigen van Christus, en wel zo duidelijk dat het verwondering wekt en men op zoek gaat naar Christus naar God.

Het grootste paradoxale wonder is wellicht dit, dat God om water vraagt, om ons water te geven en dat Hij dorst heeft opdat wij nooit meer zouden dorsten. En wie daar eenmaal heeft gedronken laat zijn kruik staan, niet omdat water onbelangrijk is, maar omdat Hij de bron gevonden heeft.

Heel even nog naar de eerste lezing van vandaag. U weet op zondagen is altijd een link tussen de eerste lezing en het evangelie. Wat horen we in de eerste lezing uit het boek Exodus, honderden jaren voor het evangelie natuurlijk. We horen het gemopper van de Israëlieten in de woestijn. Waarom? Omdat ze dorst hebben. Hun klacht is meer dan een vraag om water, het is een uiting van twijfel. Is de Heer in ons midden of niet? En de dorst die legt hun diepste angst bloot. Zijn we door God verlaten?

Goed we kennen het vervolg. Mozes slaat op de rots bij de Horeb en er stroomt water uit. Wat keihard en levenloos lijkt wordt bron van leven.

Deze berg laat zien dat God ook in tijden van droogte en crisis leven schenkt. De uiterlijke dorst weerspiegelt een innerlijke dorst. Vertrouwen leren midden in onzekerheid. En zo vormt deze gebeurtenis een voorafbeelding van het evangelie.

Wat in de woestijn begint als nood, wordt in Christus vervuld als genade.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk 3 Maart 2026

*Dit is een automatisch gegenereerd transcript. Houd daarom rekening met mogelijke taal- of stijlfouten. Dank voor uw begrip.
Team EWTN LC*